

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קה.

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. זאת תורת המנחה
הקרב אתה בני אהרן לפני
י אל פני המזבח:
ויקרא ו ז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דילמא וכו'
דמיני ומנחה משמע תרין:
(ב) ד"ה איכא וכו' ריקין
הס"ד ואח"כ מ"ה מייתי
ומתני מייתי שמי:

גליון הש"ס

גמ' אביי אמר אפי' תימא
ר"ש. עי' לעיל ג ע"א חוס'
ד"ה אימא:

מוסף רש"י

הרי עלי עולה יביא
כבש. פחות שנעלות
ועתה ליבא לנפוקין אלא
בזריס (הדרי קד.) אלא
מחא ליבא למשמע
מיניה. דוולא ממני ולא
כולא דוקא, אלא חדא ממניו
בזריס ורי רשא לו סיפק,
ומנא אידך אטו הסיא ולא
דיעני רי ממניו דוקא
דנמנר מינא (שבי רבא.)
ש"ס היא דאמר מחצה
חלות ומוחצה ריקין.
שלות כחזינן נמנחא אסת
(דעיס גו.) למחורת. כספק
מזרע מוחלט וספק אינו
מוחלט קאל, למחורת זיוס
שמעמי (בבבא גו.)

שיימה מקובצת

א) סבר לה כר' יהודה גליון
וכ"ש אי סבר לה כר"מ
דאמר שנים עשרה איכא
לספוקי בשש עשרה ספיקות
ע"ר.

חידושי הרגמ"ה
א' נמי (סבר לה כר') יהודה
[דאמר כל] המנחות (באות
עשר) והו' (חמשה ספיקות
אין) עשר אמר [על כל]
חמשותף ותר איכא לספוקי
[בתשע] מנחות כיצד [אין]
תשע חלות [וריקא אחד]
אמר או שמונה [חלות ושני]
ריקין או ד' [חלות] וג'
ריקין או שששה [חלות] וד'
ריקין [או ה' חלות] וה'

רקיקין [או ה'] חלות והר' רקיקין
חלה אחת ותשעה רקיקין [הר']
כולהו חלות א' אמר סולת או
בשש עשרה] מוסיף שנים על
אלא מפתחן דשמעון ר' זכר
חלות ורקיק אחד ליהוי כר' יוכי
דנזירות [קתני מי שהיה ספק
מותר [לטמא] וכו' וקאמר ר']
דקרבן ומצורע [אין] כמביאי א
מביא אשמו ודספק מוחלט הוא
[י] חיבת של נמחק [י] כסתר
וסופר שלשים יום כ

(א) לפני רבינו לא היה נדפס ע

עוּן הַחֵן יֵבִיא כֶּשֶׁת. אמר הרי עלי עולה מן החֵן יביא כֶּשֶׁת ולא עוֹ
הואיל ופסח בו וכו': דלית ליה שם לווי. שנקראת מנחה סתם דשאר
מנחות יש להם שם לווי מנחת מחבת ומנחת מרחשת ומנחת מאפה:
אִיזוּ הִיא מִנְחָה. דקרי לה ר' יהודה מיוחדת משום דלית ליה שם לווי

זה שפחה זה הכבוד תחלה והיני
מנחה סלת: פטיתא מנחה סלת
קאמר. ר' יהודה דא דהדיא קמי
לה: סימנא בעמלא. לגירסא שאל
טענה ומשכח ארזו מנחה קאמר ר'
יהודה דביא סימן זז והא בידך זז
שפחה זה הכבוד תחלה: וזאת תורה
המנחה. בצו את אהרן ואוכלו
מנחות קאי: ט"ז. ממתני: מנחה
מין המנחה. פירשתי לעיל: ביא אחת.
משום דקנין חד שמעמ ומנחה נמי דא
שמעמ: הא מיני מנחות פסיס. ביא
שמיס: ממין אחד. ב"ט. ומדוקים
למרייהו [לשני]: דלמא הא מיני
מנחה ביא שמי מנחות משמי מיני.
דמיני (א) ב' (מנחה) משמע תרין
ומנחה נמי משמע תרין. דלמא
לעיל אחת תורה המנחה: ודילמא
הא. דדייקין מינה הא מיני מנחה דא
ר' שמעון הא לדריה איכא לקיומי
בריהו [לשני] שני מינין בצנחנה אחת
אכל דלמא דלית להו מנחה משמי
מיניס לעולם דא מנחה ר' ממין
אחד (א) (בל) מיני: מאן תנא. דלא

מספקת יפה חנה בחמשה מנחות.
כיון דאמר מחלה חלות ומחלה רקיקין
ביא. ולאו דוקא קאמר דהיא לא תשע
חלות וחד רקיק אלא לתשעה רקיקין
וחד חלה: **א**י נמי **סבר** לה **כרבי**
יודא דבבלי. צפרק ואלו מנחות
(ש"ח ע"ו). כל המנחות צאות עשר עשר:
איכא לספוקי להאי שברצב עשרה
מנחות. סלת ומחבת ומרחשת הרי
ג' ו' ומנחת מאפה איכא אחד עשר
ספיקות חלות כולה חלות וחד ושמן
תשעה חלות וחד רקיק ושמן שמנה
חלות ושי רקיקין וטוב גרביי לחלות
ואסופי לרקיקין עד שמה כולה
רקיקין (טס"ה) **היי"א**: **מיי"י.** שתי מנחות
חדא של עשר חלות וחדא של עשר
רקיקין ואומר אם חלות חלות אלא
כולה רקיקין נדריי אומה שנדריי
תהא לנדרי ואהארת תהא נדבה ואם
מנחה ו' של חלות ורקיקין נדריי
יטערפו חלות מזו לפי מה שנדריי
יטערפו חלות מזו לפי מה שנדריי נדרי
וואהארת תהא נדבה: **למחרת מביא**

אשמו ולוגו עמו. בתוספת' דמירותס) קתני לה מי שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור ספק מזרע מוחלט טמא ספק טהור אוכל בהדשים אחר ס' יום כו'.

רבי (דף מד:) אם גילת בשמיני מציא קרבנותיו זו ציוס והכי נמי הו' כי
אין חטאת מחובתו ועולה דעה ו' מפני שעולה שאמרנו למעלה אם טס
ענינו דבר המאזכרעם מגלחין (א) וצדקה עולה דעה ב' נומתנה עד
טורה הוא מונה ואינו יכול לגלות מגלחת שניה לזרעמו עד שחזק
דמה) וישהה עד סוף מזירות טורה שאחר טורה לזרעמו שעולה
העולה ראשונה דעה הימה וזו מהיה חובה ומטאת העוף שחבצ
הו' נדבה שמתלחת זו של עכשיו גלחית כלום וחטאת העוף ספק
לחיה לשעות בסוף א' ימי ספירה אגלחית ראשונה אצל לא

[illegible]

יון מציבות אלנו וסופר ל' וכו' במוד דברי המוס' מוחם במרובעים ולמיכד הוטרד להניה.

סימנא בעלמא. לגירסא
א"ר יהודה כי
למחרת מביא אשמו ו
וצוחים (דף עו.)

בבש הואיל ופתח בו
יביא תורים הואיל
אלמה^ט תנן הרי עלי
לעורבן עזריה ואמר
לוי רבי יהודה אלא
דלית ליה שם ללוי
הכתוב תחלה קאמר
ה מיוחדת שבמנחות
תחת בו הכתוב תחלה
ואמר סימנא בעלמא:
: בעי רב פפא מיני
יני תרתני קאמר ומאי
מנחה מוקריין דכתבי
ה דלמא כיון דאמר
ה ומאי מיני מנחה
חדא מנחה עלי תא
יביא אחת הא מיני
א מנחות מין מנחות
תחת חדא^ז אלא מהא
א שמע^ח מין מנחות
ומין אחד הא ממני^ט
א מיני מנחה מבאי
והא לא תני הכי מין
מנחות ממין אחד
שתי מנחות משני
א דלמא הא מני רבי
מחצה חלות ומחצה
מנחה מנחה דאית
דאמרי מחצה חלות
מבאי שתי מנחות
יני ודע מה פירשתי
א ואמר רבי ירמיה
יני שמעון כיון דאמר
דיקקין יביא אי נמי
אמר כל המנחות באות
ארבע עשרה מנחות
רבי שמעון ששעים
מייתי ומתני^י דתניא
ת מבאי אשמו ולוגו
עמו

לימי נזרו ותגלחת נרעתו אי
שאמר הריני נזיר מגלח (נז)
שמציא קטאתו ציום תגלחת

(דף מד): אם גילה בשמיני מצא קרבנותיו זו ציוס והכי נמי הוי כגילת בשמיני שהרי שיהא תגלה
אני חסרת מחובתי ועולה נדבה פ"ז עולה שאמרתי תגלה ואם טהור אני עולה מחובתי וטמא
ענינו כדרך שהאורזעים מגלחין ^א ומציא עולה בהמה ^ב ונמנהת עליה כז' וסופר שלשים יום ומציא
טהרה הוא מונה ואינו כולל בגלגל תגלתם עולה לנרעמו עד שירוק עליו אחד מן הדמים ומציא
בהמה) ושהיה עד סוף מירות טהרה שאחר טהרה נרעמו שעולה בודאי ואומר אם טמא אני
עולה ראשונה נדבה היתה וזו חובה וטמאת העוף שפסק תגלתם ראשונה מחובתי
וזה נדבה שתגלתם וזו של עכשיו אינה כלום וטמאת העוף שפסק ומגלה ראשו וצבוע
לחיה לשמות בסוף ז' ימי ספירה תגלתם ראשונה אבל לא היה יכול משום דגילוחו שפסק

ספקפאח'ס ים אוכל בקדשים ולא
מספיק מלח'ס ומזג'ס ים גליונורו
והשוכר'ס הרב'ס קרובו לטוף און'ס
סומאם שהי' חייב לגלח בסוף י'ם
השעבי' יגלחו ועדיין צורך לא
אומק'ס יגלחו ער'ס חיה'ס חיה'ס
גליונור סמא דאי'ס מה'ס חיה'ס קר'ס
גליונור גלח כלשנא'ס דר'ס רב'ס
דכר'ס יושב מחוץ לאהלו שבעת ימים
והשנא'ס דאי'ס הורו אה'ס שר'ס
גליונור'ס חייב למעט עד'ס ים גליונור
הי'ס ואותו גליונור שנילח עולה לגי'
השור'ס מיום גליונור סומא'ס דכר'ס
מחור'ס שמו'ס יי' ולטמא'ס שר'ס

שלא תטעה ושלל תשכח בזהוה מנחה
על ידי טעם זה אחר לאדכורי גמלה:
וגו. פירש בקונטרס למחרת יום ששים
(פירש למחרת יום שמיני והכל אצל
לדפסק מיר טמא ואפקס מנזרע
טמא קאי כדמוכח בתוספתא דמיר
פרק במרה ויכר יאמח ההם ספק
מיר טמא ואפקס מיר טמא אצל
מיר אדא היה ספק מנזרע טמא
פי' מוחלט ספק מנזרע טמא פי'
א שטמור כבר אצל מנזרע ודאי היה
פי' כחד גבדא איירי שיש בו ספיקות
לגלו אורל בקדשים לאחר ששים יום
ואותה י' ויטמא למתים לאחר ששים
יום כיצד אמרו לו מיר טמא אצל היה
וואין מיר טמא מגלה אלע עד
שבעה לא ומנה שבעה הזה ושנה
וגלה והבא קרבן מנה שבעה ומפקס
לגלה אמרו לו מיר טמא אצל היה
טמור מגלה פחות מל' יום לא ומנה
כ"ג להפסיק ה' פ' ל' מנה ל' ומפקס
לגלה אל' מיר טמא אצל ואין ל' טמור
מגלה אלע על הדמיוס ה' פירוש שכל
בדות חייב להביא חטאת עולה
ושלמים ועל אחד מהם יכול לגלה
וחטאת בדמה אינה צאה על הכסף
יכול מיר מני טעון תנופה חה אצל
יכול להביא חטאת שחא ספק מנזרע
טמא אצל עולה יכול להביא על תנאי
והיינו דקמי כיצד הוא עושה מביא
עולת בדמה ומתנה עליה ואומר אם
טמור אצל הרי זו חוצה ואלו אם
זרצה כיצד הוא עושה להחמייר
עליו מביא פילי של חרס חדשה
והותנין לתוכה רביעית מים חיים
ומביא שני ציפורי דרור פירוש דין
כל מורעין ביום הגבלתם וחטאת
העוף פי' דין מיר טמא דשחא חטאת
הוא ותגלתו זו של טומאה ואינו
מתחיל מזירות טמורה עד שביצח חטאתו
של טומאה שחטאתו מעבדתו מלמנות
מזירות טמורה אצל אטמו אינו מעבדו
ומשיגלה טמורה אצל הוא אסור
לגלה עד שימנה מזירות טמורה ולהכי
צריך להביא חטאת מזירות טומאה
למנות מזירות וילגלה בתוספתא
למנות דרעמו ואסא שיהיה עד שיהיה
הטומאה שיעשה אחרי טהרתו בודאי
מן הגרעת שאותה תעלה לו ודאי
לעומתת דורו כמו שפירש בקוף
הביתא דמיר דרעמו אין עולין לו
הנה עולה לגבלת מור בדלמיר צפרק מי
ה' א' ובפרק שני מזרים (שס ט:) ומה
היינו כרבי עקיבא דלמיר במסכת מיר
ומו ומתנה עד עלטאתו ואומר אם טמא
העוף ספק מגלה ראשו וקטנו וגבות
יאמח בזהה (כ') פירוש ספק מגלה
עולה וחטאת פ' ושלמים א' (ודאי עולה
פירוש אם טמא היינו בגבלת ראשוה
אם טמור אצל עולה ראשוה חוצה
ויינו דרך מורעית ותגלתו לו היתה
מנזרע אינו דוחה אסור גמלה דמיר

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

א ב מ"י פ"ז מהל'
מעה"ק הלכה ה:
ה ג מ"י פ"י מהלכות נזירות
הלכה ז:

רבינו גרשום

[illegible]